

МЕТОДИЧНІ ПІДХОДИ ДО ОЦІНКИ ІНВЕСТИЦІЙНОГО ПОТЕНЦІАЛУ

Н.О.Гунько

Національний університет харчових технологій

Інвестиційний потенціал – це сукупність накопичених у результаті господарської діяльності ресурсів, які можуть бути використані для інвестицій без порушення поточної роботи.

Формування інвестиційного потенціалу полягає у створенні додаткових інвестиційних можливостей, що можуть бути реалізовані шляхом мобілізації внутрішніх або залучення зовнішніх ресурсів.

При цьому, формування інвестиційного потенціалу відбувається під впливом продуктивних та лімітуючи факторів, що поділяються на внутрішні й зовнішні, які в свою чергу поділяються на позитивні й негативні. Ступінь інвестиційної привабливості залежить від внутрішнього стану системи, потенціалу її розвитку та очікуваного впливу на неї факторів зовнішнього середовища, що можуть створювати певні можливості або ж загрози щодо розвитку системи.

При оцінці інвестиційного потенціалу необхідно притримуватись певних принципів:

- системності – процес оцінки повинен бути заснований з урахування того, що потенціал є складною схоластичною системою;
- узгодженості – визначає необхідність зв'язку між окремими етапами процесу оцінки, узгодження між собою показників, що використовуються у процесі оцінки;
- варіантності – визначає необхідність отримання декількох варіантів значення потенціалу;
- оптимальності – визначає вибір найкращого з можливих;

- комплексності – розглядає всі складові потенціалу у їх взаємозв’язку та у залежності з іншими процесами та явищами;
- адекватності – визначає те, що оцінка повинна відповідати суті поняття, а також відображати існуючу реальність;
- ефективності процесу оцінки – визначає необхідність перевищення економічного ефекту над витратами на проведення оцінки.

Інвестиційний потенціал має складну структуру тому в економічній літературі використовуються різні методичні підходи до його оцінки. До основних належать:

1. Вартісний підхід. Сутність його полягає у визначенні інвестиційного потенціалу, як різниці між поточною та майбутньою вартістю підприємства, яка сформується внаслідок реалізації інвестиційного проекту. Основним недоліком даного підходу є неможливість точного визначення майбутньої вартості підприємства.

2. Експертна оцінка – передбачає визначення рівня інвестиційного потенціалу групою спеціалістів належної кваліфікації на основі визначеного переліку показників. Очевидним недоліком підходу є велика доля суб’єктивності.

3. Оцінка на основі узагальнюючого показника. У якості узагальнюючого показника бажаним є використання показника, що повністю та без залишку дезагрегується на групу часткових. При цьому часткові показники повинні характеризувати різні складові інвестиційного потенціалу.

4. Комплексний підхід – передбачає різнобічну оцінку інвестиційного потенціалу на основі групи показників із можливим залученням експертів. Основним недоліком є висока трудомісткість, що пояснюється тривалістю збору вихідної інформації, проведенням детальних попередніх розрахунків тощо.

Отже, правильне та своєчасне визначення інвестиційного потенціалу дозволяє потенційному інвестору здійснювати найоптимальніше управління фінансовими ресурсами, що знаходяться в його розпорядженні.